

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **P. T. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-8105-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-8105-2/ČJ-2025-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

potvrzeno rozhodnutí ze dne 23. 1. 2025, č. j. KRPA-117824-42/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba dva roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že cizinec opakovaně porušuje právní předpis. Z praxe správních orgánů je jasně prokázáno, že výše uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců se uplatňuje v případech, kdy cizinci porušují opakovaně zákon o pobytu cizinců, v praxi to znamená, když jsou opakovaně na území České republiky (dále jen „ČR“) nelegálně, zpravidla to je v případech, kdy například byla cizinci nejprve uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a cizinec nevycestuje, poté je s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Zákonodárce v daném ustanovení neuvedl, že se dané ustanovení může vztahovat na celou pobytovou historii cizince, z logiky je zřejmé, že se jedná o porušení zákona o pobytu cizinců, nikoliv všech zákonů. Správní orgány se zcela nepochopitelně snaží rozšířit záměr zákonodárce, a to k neprospěchu žalobce.
3. Správní orgán se snaží klást k tíži i odsouzení žalobce, která jsou více než 15 let stará, ač nejsou vůbec relevantní pro daný případ. Pokud správní orgány navíc chtěly vycházet z dřívějších odsouzení, bylo zapotřebí, aby všechny rozsudky soudů byly součástí spisového materiálu.
4. Dále je nutné uvést, že žalobce se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně již pátý den po konci výjezdního příkazu, který mu byl udělen na OAMP, nikoliv po výjezdním příkazu, který by mu byl udělen cizineckou policií na základě předchozího uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území, ze strany cizinecké policie se tedy jednalo o první porušení zákona o pobytu cizinců, kdy tedy nebylo na místě užití ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, ale toliko ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 7. 10. 2024, č. j. CPR-47484-3/ČJ-2024-930310-V241: *„Ze správního spisu ani nevyplývá, že by s účastníkem řízení bylo v minulosti zahájeno řízení o správním vyhoštění či řízení o povinnosti opustit území, a proto není vůbec zřejmé, za jaké protiprávní jednání bylo s účastníkem řízení toto řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, zahájeno.“* Je tedy zcela absurdní, aby správní orgán I. stupně toto odůvodnění nadřízeného orgánu ignoroval a vydal rozhodnutí dle stejného ustanovení, ač je prokázáno, že žalobci v minulosti žádné rozhodnutí vydáno nebylo.
5. Dále správní orgány nesprávně přičetly k tíži žalobce, že nevypovídal v rámci výslechu, ač to bylo jeho právo a šlo o pokyn jeho tehdejšího právního zástupce, avšak následně na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

to právní zástupce zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k soukromým a rodinným poměrům spolu s listinnými důkazy, kdy toto vyjádření nahrazovalo odpovědi na otázky správního orgánu a správní orgány měly toto vyjádření brát jako relevantní vyjádření se k nepřiměřenosti. Mimo jiné v rámci vyjádření bylo navrženo zpracování stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí na nezletilého syna, kdy toto správní orgány zcela přešly, ač zjišťování dopadů do života nezletilých dětí má tvořit středobod rozhodnutí, zvláště za situace, kdy ve spisovém materiálu je zpráva pedagogicko-psychologické poradny ohledně dopadu do života syna. Správní orgány si ani nevyžádaly přehled návštěv žalobce během jeho výkonu trestu, aby bylo prokázáno, že rodina byla v neustálém kontaktu a skutečnost, že byl sice žalobce uvězněn, tak nezpřetrhala vazby a uložení správního vyhoštění bude mít nedozírné následky do života nejen žalobce, ale především jeho syna a manželky. Správní orgány naprosto nesprávně posoudily nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k celé rodině, kdy bagatelizovaly rodinné vazby, které má žalobce na území ČR, kdy navíc zde žije značnou část svého života, a proti tomu postavily trestní minulost žalobce, kdy však měly přihlížet toliko k poslednímu odsouzení, nikoliv ke starším odsouzením. Předchozí odsouzení se mají zohledňovat toliko při ukládání správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které se vztahuje právě k případnému ohrožení veřejného pořádku, napadené rozhodnutí však není vydáváno dle výše uvedeného ustanovení. Správní orgány taktéž zcela pominuly to, že se žalobce snažil legalizovat pobyt podáním žádosti o vízum strpění (sp. zn. OAM-1935/ST-2024), kdy tuto žádost podal dne 4. 4. 2024, tj. v době oprávněného pobytu. K zamítnutí žádosti došlo dne 3. 5. 2024, proti čemuž podal žalobce žádost o nové posouzení, která byla zamítnuta informací o novém posouzení ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-98427-4/SO-2024, která byla doručena až dne 25. 7. 2024. Je tedy evidentní, že žalobci nebyla jeho pobytová situace lhostejná. Žalobce nemohl předjímat, jak bude jeho žádost vyřešena, navíc například v současnosti u občanů Ukrajiny dochází k tomu, že v době podání žádosti o vízum strpění se jim přiznává fikce pobytu do doby vyřízení této žádosti, tudíž tomu mohlo být tak i u žalobce. Podání žádosti o vízum strpění bylo zjištělné z informačního systému a ač na to upozorňoval žalobce v rámci svého předchozího odvolání, správní orgány toto zcela ignorovaly. Žalobce se dostavil k řešení své pobytové situace dobrovolně sám, což mělo být též zohledněno.

6. Žalovaný též nezhodnotil nepřiměřenost délky správního vyhoštění ve vztahu k délce nelegálního pobytu. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně toliko 5 dní, během kterých čekal na vyřízení žádosti o vízum strpění. Žalobce žije na území ČR již 23 let, během kterých si zde vytvořil stabilní zázemí a především zde má svoji manželku a nezletilého syna, který je ve věku 9 let, tudíž ve věku, kdy ke svému dospívání potřebuje svého otce, se kterým má skvělý vztah. S ohledem na vše výše uvedené, lze označit uložení správního vyhoštění v délce dvou let za naprosto nepřiměřené. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného*

života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“ Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34: „Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu j ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“ Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitěho právního pojmu, tj. zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce a především jeho rodiny. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Dne 9. 4. 2024 se žalobce dobrovolně dostavil na Policii ČR. Lustracemi bylo zjištěno, že žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 3. 3. 2020, konec výkonu trestu byl stanovený na 20. 3. 2026, dne 4. 3. 2024 došlo k podmíněnému propuštění. Cizinci bylo vydáno výjezdní vízum s platností od 4. 3. 2024 do 2. 4. 2024 a s platností od 3. 4. 2024 do 4. 4. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10. Z opisu z rejstříku trestů plyne, že žalobce byl odsouzený Okresním soudem v Chomutově dne 23. 2. 2010 za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění do 31. 12. 2009. Dne 9. 7. 2012 byl odsouzený Městským soudem v Praze za zbavení osobní svobody jako člen organizované skupiny podle § 170 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v délce šest let, podmíněně byl propuštěn dne 1. 10. 2014 se zkušební dobou do 1. 10. 2021, následně došlo k nařízení výkonu dne 10. 6. 2020, podmíněně byl propuštěn dne 4. 3. 2024 se zkušební dobou do 4. 3. 2031 s dohledem. Dále ve výpisu figuruje odsouzení Krajským soudem v Plzni ze dne 9. 9. 2019 za trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest 102 měsíců nepodmíněně.
11. Účastník při výslechu dne 9. 4. 2024 uvedl, že nebude vypovídat, a na žádnou položenou otázku neodpovídal.
12. Následně v písemném vyjádření ze dne 25. 4. 2024 zástupce účastníka poukázal na skutečnost, že zde má účastník manželku a nezletilého syna narozeného v roce X, oba jsou držiteli povolení k trvalému pobytu. Role účastníka v rodině je zcela nezastupitelná, vyžaduje jeho setrvání na území, syn je na něm závislý, citově i prakticky, účastník se snaží vypomáhat s péčí o domácnost i o syna, neboť vydělává jen manželka. Společně žijí na adrese Ke Skále na Chodově. Má zde i syna narozeného v roce Y, který již získal občanství ČR, jeho dcera narozená v roce Z žije v Německu. Centrem jeho rodinného života je ČR, nucené odloučení by znamenalo zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále též „Úmluva“) a též porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
13. Správní orgán požádal o provedení pobytové kontroly, dne 22. 5. 2024 bylo zjištěno, že na uvedené adrese již rodina nebydlí, bydlí nyní v ulici M. Rodina se na této nové adrese nacházela, bylo potvrzeno, že žijí společně se synem, účastník pracuje od května 2024 jako skladník na směny, manželka pracuje v nehtovém studiu jen přes týden, syn chodí do první třídy.
14. Manželka byla dne 3. 6. 2024 vyslechnuta jako svědek. Uvedla, že s účastníkem a synem žijí, ve vězení byl manžel od 20. 9. 2017, svatbu měli ještě před zadržením. Navštěvovali ho se synem někdy jednou za měsíc, někdy jednou za tři měsíc. Manželka je hlavní živitelka rodiny, pracuje od 9 do 19 hodin denně, manžel občas chodí na brigády, vodí syna do školy, vaří. O víkendech tráví čas společně. Vyhoštění manžela by byla velká ztráta pro syna, posledních sedm let o vychovávala sama žalobkyně, nyní otce potřebuje. Do vlasti se synem jezdí jednou ročně. Manželovi žádné nebezpečí ve vlasti nehrozí, může se vrátit k rodičům.
15. Dne 4. 6. 2024 bylo vydáno závazné stanovisko k vycestování, že vycestování je možné. Ve stanovisku je uvedeno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1995 za účelem zaměstnání, ode dne 14. 8. 2002 měl povolený trvalý pobyt, který mu byl ke dni 31. 8. 2020 ukončen.
16. Součástí správního spisu je rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2019, č. j. 4 T 6/2018-3873, podle kterého byl účastník odsouzený k trestu odnětí svobody v délce 8,5

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

roku podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku. Tento rozsudek byl potvrzený rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 2020, sp. zn. 15 To 94/2019.

17. Účastník byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, opět poukázal na rodinný život, odloučení syna od otce po dobu, kdy byl ve výkonu trestu, mu způsobilo psychické problémy, k tomuto doložil zprávu z pedagogicko-psychologické poradny ze dne 10. 6. 2024, podle které se syn obtížně vyrovnává s dlouhodobým odloučením od otce, je doporučeno umožnit přítomnost otce v každodenním životě syna.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024 bylo účastníkovi uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, toto bylo odvolacím orgánem zrušeno rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, neboť správní orgán I. stupně dostatečně nepopsal skutkovou podstatu, jeho rozhodnutí nebylo přezkoumatelné.
19. Následně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 23. 1. 2025 bylo účastníkovi opět uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť porušoval opakovaně právní předpisy a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, když pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států, potažmo na území ČR, ode dne 5. 4. 2024 do dne 9. 4. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a současně opakovaně páchal trestnou činnost, čímž se dopouštěl opakovaného porušování právního předpisu. Prvostupňové rozhodnutí konstatovalo, že žalobce byl odsouzený dne 23. 2. 2010 za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění do 31. 12. 2009, dne 9. 7. 2012 byl odsouzený za zbavení osobní svobody jako člen organizované skupiny podle § 170 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v délce šest let, podmíněně byl propuštěn dne 1. 10. 2014 se zkušební dobou do 1. 10. 2021, následně došlo k nařízení výkonu dne 10. 6. 2020, podmíněně byl propuštěn dne 4. 3. 2024 se zkušební dobou do 4. 3. 2031 s dohledem. Dále ve výpisu figuruje odsouzení ze dne 9. 9. 2019 za trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest 102 měsíců nepodmíněně.
20. Cizinec byl následně propuštěn dne 4. 3. 2024 z výkonu trestu odnětí svobody, v době stanovené dodatečným výjezdním příkazem (do 4. 2. 2024) nevycestoval, dostavil se na Policii ČR až dne 9. 4. 2024.
21. Správní orgán I. stupně shrnul okolnosti zjištěné k rodinnému a soukromému životu účastníka, výsledky pobytové kontroly a zjištění z výsledku manželky. Zohlednil, že se žalobce sám dostavil ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace, ale následně odmítl spolupracovat a odmítl vypovídat. Správní orgán zdůraznil, že cizinec na území páchal opakovaně závažnou trestnou činnost, v podstatě po celou dobu byl ve výkonu trestu, tedy byl odloučený od své rodiny, pro rodinu tedy nepůjde o novou situaci. Ve vlasti bude cizinec moci pracovat a finančně rodině přispívat, není vyloučeno ani přestěhování rodiny do vlasti. Správní orgán nevyžádal stanovisko k vazbám syna na otce kvůli krátké době od ukončení výkonu trestu, též z důvodu, že správnímu orgánu je ze své praxe známo, že pokud orgán péče o dítě neeviduje rodinu a nemá o ní informace,

pak stanoviska nezpracovává, zohlednil však zprávu z pedagogicko-psychologické poradny. Cizinec již byl držitelem trvalého pobytu, o který však přišel kvůli své trestné činnosti. V současné době lze předpokládat, že s ohledem na trestní minulost a uloženou podmínku nedosáhne na dlouhodobé povolení k pobytu, a bude tak muset vycestovat. Též lze mít za to, že svým postojem a dlouhodobou nejistotou z možnosti odloučení bude syn traumatizován o to více. Je na rodičích, aby odpovědně a rozumně situaci vyřešili s ohledem na nejlepší zájmy svého nezletilého syna. Správní orgán uvedl, že nelze předpokládat hlubší vazby syna na otce z důvodu jejich dlouhodobého odloučení, syn je šťastný za přítomnost otce ve svém životě, jejich vztah je však v důsledku trestné činnosti účastníka ohrožen. Správní orgán nemohl v této souvislosti přihlídnout k postoji samotného účastníka, neboť tento odmítl vypovídat.

22. K již zletilému synovi správní orgán uvedl, že se prakticky nestýkají. Pokud jde o dceru, která má žít v Německu, tyto vazby se nepodařilo potvrdit v dostupných evidencích. Tito potomci jsou však dospělí a měli by být též soběstační.
23. S rodinou může být žalobce v kontaktu přes sociální síť, telefonicky, přes videohovory a navštěvovat se v zemi, kde budou mít oprávnění pobývat.
24. Správní orgán doplnil, že účastník si přes dlouhý pobyt neosvojil jazyk, nemá žádné pobytové oprávnění, nemůže tedy legálně pracovat, což s sebou nese riziko výdělků nelegální cestou. Též ve správním řízení bylo zjištěno, že cizinec chodí na brigády, k výdělečné činnosti však nyní nemá oprávnění. Nebyly zjištěny žádné překážky, které by cizinci bránily ve vycestování.
25. Při stanovení délky zákazu pobytu správní orgán zohlednil závažné vědomé opakované porušování právních předpisů, skutečnost, že cizinci byla dána po propuštění z výkonu trestu možnost vycestovat, aby nadále neporušoval zákon, tento neoprávněný pobyt jde cizinci k tíži, i když šlo řádově jen o několik dní. Cizinec neuvedl žádné polehčující okolnosti, ke kterým by správní orgán mohl při stanovení délky zákazu pobytu přihlídnout (odmítl vypovídat). Správní orgán přihlédl též k nelegálním výdělkům a ke skutečnosti, že se sice účastník dobrovolně dostavil, vypovídat však odmítl.
26. Účastník podal prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které avizoval doplnit ve lhůtě 15 dnů, odvolání nedoplnil je ani po výzvě správního orgánu.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a zcela jednoznačných skutkových zjištění, která také byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání účastníka řízení bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v ČR a opakovaně porušuje právní předpis (podrobně odůvodněno v prvostupňovém rozhodnutí). Ze zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by porušením právních předpisů mělo být myšleno pouze porušení povinností stanovených právě tímto zákonem, když v citovaném ustanovení je obecně uvedeno, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Není tedy nutné, aby existovalo předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění či povinnosti opustit území, jelikož se cizinec může dopustit i porušení právních předpisů, za něž se správní vyhoštění či povinnost opustit území neukládá. Současně bylo řádně a

dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou účastníkovi řízení v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byla také stanovena v zákonném rozmezí a žalovaný ji vyhodnotil jako přiměřenou okolnostem případu a neodporující rozhodovací praxi, která je aplikována v obdobných případech. Lze dodat, že správní orgán I. stupně zcela správně vyhodnotil, že vycestování účastníka je možné, a to na základě závazného stanoviska ze dne 4. 6. 2024. Současně účastník neuvedl v rámci správního řízení žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
30. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení se uplatňuje jen v případech, kdy cizinci porušují opakovaně zákon o pobytu cizinců, v praxi to znamená, když jsou opakovaně na území ČR nelegálně, zpravidla v případech, kdy byla cizinci dříve uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
33. Tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37, konstatoval: „*Správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha*

takového opakování jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“ V odůvodnění dále vysvětlil, že pojem právní předpis nelze zužovat pouze na situace, kdy je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem a účelem zákona bylo postihnout opakované porušování právních předpisů, nikoli pouze zákona o pobytu cizinců. Konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možno zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakování jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky. Tyto závěry byly potvrzeny i pozdější judikaturou, např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 4/2023-22.

34. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán I. stupně ignoroval závazný právní názor žalovaného, žalobce v této souvislosti vychází z mylného předpokladu, že žalobci muselo být v minulosti vydáno správní vyhoštění či uložena povinnost opustit území, správní orgán v novém rozhodnutí vysvětlil, v čem spatřuje opakované porušování právních předpisů cizincem (v jeho trestné činnosti, za kterou byl v minulosti odsouzen, tato odsouzení byla specifikována dnem vydání rozhodnutí i spisovou značkou).
35. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány nesprávně zohlednily i starší odsouzení žalobce. I starší odsouzení může být relevantní, zejména pokud jde o závažnou trestnou činnost, za kterou byly uloženy dlouhé tresty nepodmíněného odnětí svobody, případně kde dosud neuplynula doba podmíněného propuštění. Komplexní pohled na trestnou činnost žalobce na území ČR také vypovídá mnoho o možnostech jeho nápravy do budoucna, když je v projednávaném případě zjevné, že žádný z druhů uložených trestů doposud k nápravě nevedl, zároveň trestná činnost byla páchána téměř kontinuálně. Soud shrnuje, že poprvé zde byl žalobce odsouzený dne 23. 2. 2010 za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění do 31. 12. 2009. Dne 9. 7. 2012 byl odsouzený za zbavení osobní svobody jako člen organizované skupiny podle § 170 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v délce šest let, podmíněně byl propuštěn dne 1. 10. 2014 se zkušební dobou do 1. 10. 2021, následně došlo k nařízení výkonu dne 10. 6. 2020, podmíněně byl propuštěn dne 4. 3. 2024 se zkušební dobou do 4. 3. 2031 s dohledem. Dále ve výpisu figuruje odsouzení ze dne 9. 9. 2019 za trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest 102 měsíců nepodmíněně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

36. K námitce, že bylo nezbytné učinit součástí spisového materiálu všechny trestní rozsudky žalobce, soud uvádí, že žalobce tuto námitku nijak nerozvádí. Žalobce nezpochybňuje žádné ze svých odsouzení, ani uložené tresty, které vyplývají z výpisu z rejstříku trestů, není zřejmé, co nového by doplnění spisu o trestní rozsudky mohlo přinést, žalobce měl ostatně možnost spisový materiál o tyto rozsudky doplnit a uvést, jaké skutečnosti z nich vyplývající by měl správní orgán zohlednit.
37. Soud pro úplnost dodává, že pokud se žalobce domáhá uložení správního vyhoštění „toliko“ podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, že zákonné rozpětí zákazu pobytu je stejné u bodu 4. i 9., tedy až na pět let.
38. Ve prospěch žalobce nemůže být žalobní námitka, že správní orgány měly předchozí odsouzení zohlednit při uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kde je rozpětí délky zákazu pobytu až deset let.
39. Dále správní orgány dle názoru žalobce nesprávně přičetly k tíži žalobce, že nevypovídal v rámci výslechu, ač to bylo jeho právo a šlo o pokyn jeho tehdejšího právního zástupce, avšak následně na to právní zástupce zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k soukromým a rodinným poměrům spolu s listinnými důkazy, kdy toto vyjádření nahrazovalo odpovědi na otázky správního orgánu a správní orgány měly toto vyjádření brát jako relevantní vyjádření se k nepřiměřenosti.
40. Soud nepřisvědčil ani této námitce. Odmítnutí výpovědi není kladeno žalobci k tíži, tato skutečnost je zdůrazňována z důvodu, že správní orgány nemohly z výpovědi žalobce zjistit okolnosti v jeho prospěch a nemohly v jeho prospěch zohlednit spolupráci se správním orgánem. Soud poukazuje na ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
41. Pokud jde o vyžádání přehledu návštěv syna ve vězení, žalobce tyto důkazy mohl předložit či navrhnout vyžádání této zprávy. Soud dodává, že nejprve by mělo být relevantní tvrzení, ke kterému je následně vedeno dokazování. Soudu není zřejmé, co by měl správní orgán ze zprávy o návštěvách zjistit nového, manželka žalobce vypověděla, že žalobce navštěvovali se synem jednou za měsíc až jednou za tři měsíce.
42. Pokud jde o námitku, že mělo být zohledněno, že se žalobce snažil legalizovat pobyt podáním žádosti o vízum strpění podanou dne 4. 4. 2024, tj. v době oprávněného pobytu, soud konstatuje, že podání žádosti o vízum strpění cizince k pobytu na území ČR neopravňuje, je zjevné, že při zohlednění ostatních okolností případu žalobce neúspěšné podání žádosti o vízum strpění nemá vliv ani na posouzení přiměřenosti, ani na délce zákazu pobytu. Vzhledem k blanketnímu odvolání neměl žalovaný důvod se blíže tímto aspektem zabývat. Odkazuje-li žalobce na situaci občanů Ukrajiny, kterým je přiznávána fikce pobytu do doby vyřízení žádosti o vízum strpění, žalobce se v obdobné situaci jako občané Ukrajiny nenachází.
43. Podle žaloby žalovaný též dostatečně nezhodnotil nepřiměřenost délky správního vyhoštění.
44. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze

správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

45. Opět je třeba zdůraznit, že žalobce svým odvoláním mohl významně ovlivnit detailnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. V projednávaném případě žalovaný délku zákazu pobytu přezkoumal toliko v obecné rovině, když aproboval závěry prvostupňového správního orgánu (který zohlednil závažné vědomé opakované porušování právních předpisů, skutečnost, že cizinci byla dána po propuštění z výkonu trestu možnost vycestovat, aby nadále neporušoval zákon, tento neoprávněný pobyt jde cizinci k tíži, i když šlo řádově jen o několik dní, cizinec neuvedl žádné polehčující okolnosti, ke kterým by správní orgán mohl při stanovení délky zákazu pobytu přihlédnout, přihlédl též k nelegálním výdělkům a ke skutečnosti, že se sice účastník dobrovolně dostavil, vypovídat však odmítl). Žalovaný doplnil, že uložená délka zákazu pobytu koresponduje s řešením v obdobných případech. Soud dodává, že s délkou nelegálního pobytu pět dní pracoval správní orgán I. stupně, vycházel z ní i žalovaný, v případě žalobce však kromě pětidenního nelegálního pobytu přistoupily i další významné okolnosti, které vedly k uložení správního vyhoštění a k délce zákazu pobytu dva roky. Toto opatření soud hodnotí ve světle zjištěných okolností jako přiměřené.
46. Žalobce namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života.
47. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
48. Soud nikterak nezpochybňuje význam práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně nahlíží na uvedené právo i Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či

rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).

49. Správní orgány se problematikou zásahu do soukromého a rodinného života zabývaly velmi pečlivě, zejména ve vztahu k nezletilému synovi, bylo provedeno pobytové šetření, vyslechnuta manželka, byla zohledněna zpráva z pedagogicko-psychologické poradny. Žalobce k nepřiměřenosti zásahu o soukromého a rodinného života odmítl vypovídat, pouze jeho zástupce poslal vyjádření.
50. K odlišnostem výsledku účastníka řízení a písemného vyjádření jeho zástupce srovnej obdobně rozhodnutí Ústavního soud sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995: „*V té souvislosti je ovšem třeba zdůraznit zásadní rozdíl mezi výsledkem účastníka (provedeným jako důkaz) a jeho tvrzením, ať toto vyplývá ze samotného návrhu, písemného vyjádření nebo ústního přednesu, neboť takováto tvrzení pro svou zcela odlišnou procesní povahu nemohou výsledek účastníka nahradit, a to tím spíše, jestliže taková tvrzení jsou součástí přednesu účastníkovy zástupce.*“
51. V projednávaném případě žalobce k zásahu do soukromého a rodinného života odmítl vypovídat, znemožnil tak správnímu orgánu případnými doplňujícími dotazy dále osvětlit (a prokázat) svou situaci.
52. Soud se s posouzením zásahu do soukromého života žalobce provedeným správními orgány ztotožňuje. Správní orgán I. stupně posouzení provedl zcela vyčerpávajícím způsobem na straně 6 až 11, lze na ně plně odkázat. Žalovaný pak vzhledem k absenci konkrétních odvolacích námitek tyto závěry v obecné rovině přezkoumal a potvrdil jako správné. Ani v žalobě nejsou konkrétní tvrzení, které by zpochybňovaly závěry správních orgánů. K nepřiměřenosti je kromě zcela obecných proklamací uvedeno toliko, že správní orgány bagatelizovaly rodinné vazby žalobce na území. Soud se s tímto názorem neztotožňuje, správní orgány k otázce rodinného života žalobce přistoupily pečlivě, shromáždily maximum informací a tyto následně zhodnotily spolu s ostatními zjištěními.
53. Nepravdivé je žalobní tvrzení, že správní orgány opomněly návrh na doplnění dokazování stanoviskem orgánu péče o dítě, tento návrh je vypořádán na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, vzhledem k podání blanketního odvolání nebyl žalovaný povinen se k tomuto aspektu podrobněji vyjadřovat.
54. V této souvislosti lze poukázat i na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 Azs 61/2023-54, kdy soud konstatoval, že ke zvážení nejlepších zájmů dítěte správní orgány potřebují dostatek informací o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte, to ale ještě neznamená, že je vždy nezbytné opatřit si stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, nic takového z judikatury nevyplývá. Nejvyšší správní soud zdůraznil důležitost výsledku rodičů jako základního nástroje ke zjištění skutkového stavu (též rozsudek ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Azs 314/2020 52, bod 51). Stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí pak může být vhodným doplňkem, ale není nezbytné (rozsudek ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020 43, bod 25).
55. Soud má vypořádání návrhu na obstarání tohoto důkazu správními orgány za přesvědčivé. Správní orgány nezpochybňovaly, že pro nezletilého syna je osoba otce v jeho životě důležitá (vypověděla to manželka žalobce, vyplývá to též ze správy z pedagogicko-psychologické poradny), není tvrzeno, jaké jiné skutečnosti by měly být

zprávou orgánu péče o dítě zjištěny. Logické je též odůvodnění, že pokud orgán péče o dítě s rodinou nespolupracuje, nemá relevantní informace, které by mohl správnímu orgánu poskytnout.

56. Žalobci lze konečně dát za pravdu ohledně teoretického výkladu k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány však neurčitý právní pojem v daném případě interpretovaly a aplikovaly správně, zvážily všechny podstatné okolnosti případu. Není přitom vadou vyvolávající bez dalšího nutnost zrušení správního rozhodnutí, pokud správní orgán explicitně nezmní v rozhodnutí všechna kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31).
57. Soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem manželky žalobce, když manželka již byla vyslechnuta v řízení před správním orgánem, nebyly ani tvrzeny žádné konkrétní skutečnosti, které by měly být jejím výsledkem prokázány (k dotazu soudu při jednání bylo sděleno, že má být vyslechnuta k zásahu do soukromého a rodinného života rodiny).
58. Soud dodává, že o soudním řízení manželku žalobce informoval a vyzval ji k vyjádření ve lhůtě 15 dnů, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení za sebe a nezletilého syna. Vyrozumění bylo doručeno dne 14. 4. 2025, nebylo na něj nijak reagováno.
59. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.